

Dosarul nr. 2ra-1425/22
2-19054912-01-2ra-04102022

Prima instanță: Judecătoria Orhei (sediul Rezina), (jud. V. Cuculescu)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Pahopol, V. Mihaila, R. Pulbere)

ÎNCHEIERE

16 noiembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios
administrativ al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Administrația Națională a Penitenciarelor,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Zlobin Andrei împotriva Penitenciarului nr. 17 Rezina, Administrației Naționale a Penitenciarelor și Ministerului Justiției cu privire la constatarea violării drepturilor prevăzute la art. 8 a Convenției Europene a Drepturilor Omului și repararea prejudiciului cauzat,

împotriva deciziei din 24 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respinsă cererea de apel depusă de Administrația Națională a Penitenciarelor și menținută hotărârea din 08 decembrie 2021 a Judecătoriei Orhei (sediul Rezina),

c o n s t a t ă :

La 04 martie 2019, Zlobin Andrei a depus cerere de chemare în judecată împotriva Penitenciarului nr. 17 Rezina, Administrației Naționale a Penitenciarelor și Ministerului Justiției cu privire la constatarea violării drepturilor prevăzute la art. 8 a Convenției Europene a Drepturilor Omului și repararea prejudiciului cauzat.

În motivarea acțiunii a indicat că, prin decizia administrației Penitenciarului nr. 17 Rezina din 31 mai 2018 a fost sancționat disciplinar prin suspendarea dreptului la întreprinderi de scurtă și lungă durată pe un termen de o lună.

La 06 iunie 2018, fiind deținut în Penitenciarul nr. 17 Rezina, a depus o plângere în adresa Judecătoriei Orhei (sediul Rezina), prin care a solicitat anularea sancțiunii disciplinare emise de administrația Penitenciarului nr. 17 Rezina cu privire la suspendarea dreptului la întreprinderi de scurtă și lungă durată pe un termen

de o lună și prin încheierea din 30 noiembrie 2018 a Judecătorei Orhei (sediul Rezina), a fost admisă plângerea condamnatului Zlobin Andrei, a fost declarată nulă decizia șefului Penitenciarului nr. 17 Rezina din 31 mai 2018 prin care condamnatului Zlobin Andrei i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară sub formă de suspendarea dreptului de întrevederi de scurtă și lungă durată pe un termen de o lună.

Astfel, a susținut că, decizia administrației Penitenciarului nr. 17 Rezina, prin care i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară sub formă de suspendarea dreptului de întrevederi de scurtă și lungă durată pe un termen de o lună și care a fost anulată printr-o hotărâre judecătorească, constituie un act de violare al art. 8 CEDO, fiind încălcat dreptul condamnatului la întrevederi.

Prin hotărârea din 08 decembrie 2021 a Judecătorei Orhei (sediul Rezina) a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată înaintată de Zlobin Andrei, a fost constatat încălcat dreptul reclamantului garantat de art.8 CEDO și s-a încasat din contul bugetului de stat al Republicii Moldova prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul lui Zlobin Andrei prejudiciul moral în mărime de 10 000 lei.

Prin decizia din 24 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de apel depusă de Administrația Națională a Penitenciarelor și menținută hotărârea din 08 decembrie 2021 a Judecătorei Orhei (sediul Rezina).

Pentru a admite parțial acțiunea reclamantului instanțele ierarhic inferioare au reținut că restricțiile precum limitarea numărului de vizite din partea familiei, supravegherea acestor vizite și impunerea persoanei private de libertate a unui regim special de detenție sau a unor aranjamente speciale de vizită constituie o ingerință în drepturile garantate acesteia la art. 8 din Convenție, iar odată ce reclamantului i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară sub formă de suspendarea dreptului de întrevederi de scurtă și lungă durată pe un termen de 1 lună, în perioada detenției în Penitenciarul nr. 17 Rezina, acesta se consideră victimă a unei violări a drepturilor sale prevăzute de art. 8 din Convenție și este în drept să solicite despăgubiri cu titlu de compensații pentru prejudiciul moral.

La 20 septembrie 2022 (prin poștă electronică), Administrația Națională a Penitenciarelor a contestat cu recurs decizia din 24 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a indicat că, instanța de apel la emiterea deciziei nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

La 02 noiembrie 2022 (prin oficiul poștal), Zlobin Andrei a depus o referință la recursul declarat de către Administrația Națională a Penitenciarelor, solicitând considerarea acestuia ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) al Codului de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că decizia recurată a fost pronunțată la 24 mai 2022, expediată în adresa părților la 21 iulie 2022. Astfel, se constată că recurenta s-

a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei instanței de apel în termenul stabilit de lege.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs, referință, în raport cu materialele cauzei și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de către Administrația Națională a Penitenciarelor, inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 433 lit. a) al Codului de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) al Codului de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al Codului de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin.(1) lit. f) al Codului de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea considerării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de Administrația Națională a Penitenciarelor, nu pot duce la admisibilitatea recursului, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 al Codului de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurente cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare al recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

Or, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea amănunțită a motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului înseamnă nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă

indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Abordarea recurenței, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune considerarea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de către Administrația Națională a Penitenciarelor.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea considerării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) ale Codului de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Administrația Națională a Penitenciarelor.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Victor Burduh